

UNIVERZITA TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

Fakulta humanitních studií

Institut mezioborových studií Brno

**Společné soužití osob homosexuálního
zaměření**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Vedoucí bakalářské práce:

Doc. PhDr. Jaroslav Nevoránek, CSc.

Vypracovala:

Monika Eiblová

Brno 2007

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma: „Společné soužití osob homosexuálního zaměření“ zpracovala samostatně a použila jen literaturu uvedenou v seznamu literatury, který je v práci uveden.

Monika Eiblová

Poděkování

Ráda bych vřele poděkovala panu doc. Jaroslavu Nevoránkovi, CSc. za cennou a ochotnou spolupráci při zpracování této bakalářské práce.

Obsah

Úvod	3
1. Vymezení pojmu homosexualita.....	2
1.1 Historie homosexuality	3
1.2 Homosexualita, sex a víra	6
1.3 Bisexualita	9
2. Výchova.....	12
2.1 Výchova homosexuálními rodiči	13
2.2 Coming out	15
2.3 Rodiče mají dítě homosexuála aneb mami, tati, jsem Gay	16
2.4 Dílčí závěr	18
3. Partnerské vztahy	19
3.1 Partnerská komunikace	19
3.2 Společný byt	20
3.3 Promiskuita	22
3.4 Pohlavní choroby	23
4. Právo a zákony	30
4.1 Registrované partnerství	30
4.2 Homosexualita v zahraničí	35
4.3 Můj osobní názor	36
4.4 Dílčí závěr	37
Závěr	38
Resumé.....	40
Anotace	41
Prameny a literatura	42
Přílohy.....	44

Úvod

Muže a ženy dnešní společnost chápe jako přirozeně odlišné jedince, kteří mají nejen rozdílné biologické pohlaví, ale jsou diferencováni i řadou dalších znaků vnitřních (osobní charakteristiky) a vnějších (vzhled, držení a pohyb těla, způsob řeči a oblékání).

Lesbičky mají řadu společných rysů, například krátký sestřih vlasů, kalhoty, ploché podpatky a nenalíčené rty. Na první pohled nenápadné vnější vzezření má zchladit případný zájem mužů a současně pomáhat spřízněným duším, aby se navzájem poznaly. Tak s tímto tvrzením nemohu souhlasit. Proč by se ženám na ženách nelíbily dlouhé vlasy či podpatky?

Gaye najdeme ve všech oblastech života, mezi skiny i levicovými radikály, pomocnými dělníky, špičkovými politiky, daňovými poradci i faráři. Někteří se ke své orientaci přiznávají otevřeně, jiní ji před veřejností tají. Ale nikdo se z ní nemůže „vyléčit“.

Cílem mé práce je přiblížit pojem homosexualita a celkové postavení v naší společnosti. Také s ní spojené problémy, jak problémy homosexuálů samotných, tak i jejich blízkého okolí i široké veřejnosti. Jaké názory má veřejnost na tyto osoby, co si myslí o jejich orientaci a do jaké míry je tolerantní k této minoritě. Chtěla bych se zaměřit na problém promiskuity a výskytu pohlavních chorob mezi homosexuály, protože toto téma se nevztahuje pouze na ně, ale týká se i celé naší společnosti.

Formou dotazníku jsem se snažila ověřit známé otázky týkající se této skupiny lidí. Na tento dotazník odpovídali muži i ženy a to různých věkových skupin.

První část této práce je věnovaná postoji víry k homosexualitě a bisexualitě, která, jak by se mohlo zdát, je spojovacím mostem mezi homosexualitou a heterosexuální.

Cílem druhé části je popsat výchovu jak ze strany homosexuálního vychovatele, tak i postoj rodičů a výchovu coby budoucího homosexuála.

Třetí část je zaměřena na partnerské vztahy samotných homosexuálů.

A poslední, čtvrtá část je věnovaná tématu o registrovaném partnerství, jaké možnosti nabízí a jaké povinnosti ukládá zákon.

1. Vymezení pojmu homosexualita

Homosexualita je trvalá sexuální orientace na příslušníky stejného pohlaví s podobnými citovými a partnerskými vztahy jako u heterosexuálů. Ženská homosexualita se nazývá lesbismus, pro mužskou homosexualitu existuje název uranismus, který se však užívá zřídka. V minulosti byla homosexualita považována za perversi (zvrácenost), dnes se z lékařského hlediska chápe jako odchylka od běžné sexuality, skutečnou homosexualitu nelze „vyléčit“. Pro ztotožnění s homosexuální orientací se užívá anglický termín „coming out“.

Hodnocení homosexuality je odrazem tolerance společnosti. Negativnímu hodnocení kromě tradice přihrává i orientace některých homosexuálů na nezletilé jedince. Homosexuální jedinec většinou nejprve zkouší navazovat kontakty s příslušníky opačného pohlaví.

Hovorová označení homosexuálních jedinců mívají nádech vulgárnosti – teplej, homouš, teplouš. Homosexuální muž se někdy označuje jako „gay“ (z angličtiny).

1.1 Historie homosexuality

Nedostatek informací o sexuálním chování v prehistorické době se snažili vědci doplnit studiem současných primitivních společností. Byly prozkoumány etnologické prameny pojednávající o šestasedmdesáti současných primitivních kulturách z různých částí Země. Sedmadvacet z nich homosexuální chování potlačovalo a ve zbývajících devětačtyřiceti kulturách homosexuální projevy postihovány nebyly, ba někde byly dokonce součástí předepsaných náboženských ceremoniálů nebo výhradní formou pohlavního života před uzavřením manželství. Vedle styků heterosexuálních byly i v dospělosti uznávány styky homosexuální.

Řada vědců nacházela souvislost mezi postojem společnosti k ženám a postojem k homosexualitě.

V matriarchátu, kde měly vysoký sociální statut, se prý na homosexuální chování pohlíželo jako na něco nedůležitého, a to hlavně na její mužskou podobu.

Homosexuální chování bylo nejvíce rozšířeno právě na přechodu mezi matriarchátem a patriarchátem, tedy v době starého Řecka. Postoj k homosexualitě se měnil a byl různý. A byl ovlivňován a směřován náboženstvím dané kultury.

„Historik Eforos popisuje krétský způsob svádění: Svůdce prozradí přátelům a rodině chlapce, kterého chce svést, ve tří- až čtyřdenním předstihu svůj záměr. Okolí chlapce se naoko brání, ovšem pouze tehdy, má-li svůdce rovnocenné nebo vyšší sociální postavení (pokud tomu tak není, odpor není předstíraný, ale skutečný). Hlavními kritérii při rozhodování svůdce, o koho se má pokusit, nebyla krása, ale inteligence a udatnost. Poté, co byl únos proveden, odebrali se oba spolu s přáteli na venkov, kde žili po dobu dvou měsíců, která byla stanovená zákonem. Milenec zde učil chlapce lovit a žít v přírodě, vštěpoval mu morální hodnoty obecnější povahy a také se s ním miloval. Po návratu do města obdržel chlapec tři dary – sekeru, brnění a pohár na víno - opět vyžadované právním řádem. Pro přátele uspořádal slavnost, na které mimo jiné vyprávěl intimní detaily z dvouměsíčního soužití. Pokud jej milenec v té době k něčemu nutil násilím, mohl se mu chlapec na této oslavě pomstít. Chlapec, který měl to štěstí, že jej někdo takto unesl, byl poté nazýván parastathentes a ve společenském žebříčku zaujímal vyšší příčku než neunesení.“¹

¹ www.004.cz

Postoj k homosexualitě byl zaznamenán v Zákonech známého filosofa Platóna: „Je třeba mít na mysli, že rozkoš toho druhu je dána podle přírody ženskému a mužskému pohlaví vstupujícímu do společenství plození, kdežto styky mužů s muži nebo žen s ženami jsou proti přírodě a je to svrchovaný pých, způsobovaný bezuzdnou choutkou.“²

Z doby starověkého Řecka bylo dochováno několik písemností dokládající homosexuální orientace u Solónu nebo Alexandra Velikého...

O něco později

Proces odstranění homosexuálního chování byl započat v roce 1868, kde však jeho hlavní postava, právník Carl Heinfich Ulrichs, neuspěl. V úsilí o lékařské pojetí homosexuality pokračoval na přelomu devatenáctého a dvacátého století jeden z prvních sexuologů Magnus Hirschfeld. V letech 1896-7 sestavil petici, která byla v roce 1905 projednávána v říšském sněmu, ale nakonec byla odmítnuta. I když byly tehdejší Hirschfeldovy snahy na poli trestního práva zamítnuty, v ostatních oblastech společenského života homosexuality přinesly užitek.

V Evropě a později i v Americe se proces emancipace homosexuálů rozvinul po první a pak hlavně po druhé světové válce. Homosexualitou se začala zabývat věda, a tím homosexualita přestala být posuzovaná pouze z morálního hlediska.

Homosexuálové se začali organizovat, vydávat tiskoviny, později se začaly objevovat i rozhlasové a televizní pořady věnované problematice homosexuality.

„Snahy o zrovnoprávnění homosexuality a medicínské výzkumy nakonec napomohly k tomu, že homosexualita byla vyškrtána ze seznamu nemocí v americkém seznamu DSM – III. Od roku 1973 nepovažuje homosexualitu za nemoc Americká psychiatrická asociace. V roce 1992 byla vyřazena ze seznamu sexuálních nemocí na mezinárodní úrovni světovou zdravotnickou organizací WHO.“³

² www.004.cz

³ www.004.cz

Homosexualita před rokem 1989

V tehdejší Československu bylo dekriminováno homosexuální chování mezi dospělými osobami v roce 1961 Zákonem 140/1961 Sb., přetrvávala ale trestnost homosexuálního chování s partnerem mladším osmnácti let. Sigmund Freud byl naším první odborníkem, který možnost změny sexuální orientace na základě vlastního pozorování odmítl a považoval ji za nezměnitelný rys každého člověka. V odborných kruzích se začalo hovořit nikoliv o přeměně homosexuální orientace na heterosexuální, ale o heterosexuální adaptaci homosexuálních jedinců. Ta však byla problematická s relativními úspěchy pouze v případě vnitřně vysoce motivovaných pacientů.

Sexuologické a psychoterapeutické úsilí bylo zaměřeno na pomoc překonat psychosociální obtíže spojené s přijetím homosexuální orientace.

Skutečností však zůstalo, že přestože homosexuální orientace byla v odborných kruzích nahlížena jako neměnná a trvalá charakteristika, bylo o ní hovořeno jako o odchylce, o stavu odlišném od normy.

Z přístupu sexuologů, psychologů a psychiatrů vycházelo také nahlížení homosexuality společnosti. O homosexualitě se veřejně buď nemluvalo, nebo byli její nositelé verbálně stavěni na okraj společnosti. Toto období dalo prostor ke vzniku a rozšíření mnoha mýtů, které přetrvávají do současnosti.

O procesu coming out se vůbec neuvažovalo. Největší experiment v léčbě homosexuality byl uskutečněn v roce 1962 známým psychiatrem Freudem. Jeho snaha spočívala ve vyléčení homosexuálně zaměřených pacientů formou psychoterapie – vytváření podmíněných reflexů, a to tak, že vyvolával odpor k nežádoucímu chování. U homosexuálně orientovaných mužů aktivoval odpor k mužskému tělu tím, že pacientům aplikoval apomorfin (látku, která vyvolává nevolnost a zvracení) a následně jim promítal akty přitažlivých mužů. Tato sezení střídal se zeními, kdy pacientům aplikoval pohlavní hormon – testosteron – a následně jim promítal akty přitažlivých žen. Tato metoda se ujala pouze ve 12 %. Účinnost této terapie však po čase ustupovala.

Možnosti psychoterapie v rámci léčby homosexuality shrnuje slovy: „Výsledky terapie homosexuality nejsou zatím takové, aby opravňovaly k požadování na

komkoliv, aby se jí podrobil. Jsme však povinni poskytnout ji těm, kteří touží po heterosexuální adaptaci, resp. pro které znamená menší zlo...“⁴

1.2 Homosexualita, sex a víra

Bůh ustanovil principy sexuality, podle kterých se lidské pokolení mělo vyvíjet. Psychologicky je vztah mezi mužem a ženou zdravý. Fyzicky je přirozený. Ze sociologického hlediska tak byla utvořena ideální základní jednotka rodiny. Biblický koncept ideální lidské sexuality je heterosexuální monogamní vztah.

Jestliže se lidé rozhodnou pro homosexualitu, odmítají Boží principy sexuality. Jejich odchýlné sexuální chování je ve svých důsledcích hříchem proti sexualitě, kterou ustanovil Bůh.

Duchovní stav národa určovalo také to, jaký postoj zaujímá k homosexualitě. Ať už kladný či záporný.

List svatého apoštola Pavla Římanům:

„Bůh dává z nebe jasně najevo svůj hněv při každé bezbožnosti a nespravedlnosti lidí, kteří svou nespravedlností překážejí pravdě. Neboť co se může o Bohu poznat, je pro ně jasné, protože jim to Bůh (sám) zjevil. Co je totiž u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možné už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Proto je nelze omluvit. Ačkoli Boha poznali, přece ho jako Boha nectili a neprojevovali mu vděčnost. Jejich uvažování nevedlo k ničemu a jejich nemoudrá mysl se zatemnila. Mysleli, že jsou mudrci, a zatím se stali blázny, když zaměnili vznešeného nesmrtelného Boha za pouhé vyobrazení smrtelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů.

Proto je Bůh nechal klesnout do nečistoty, jak toužilo jejich srdce, takže si sami hanobili vlastní tělo. Zaměnili pravého Boha za bohy falešné, uctívali tvora a klaněli se mu místo Stvořiteli. Ten ať je velebný navěky! Amen.

Proto je Bůh nechal klesnout do hanebných vášní. Jejich ženy totiž zaměnily přirozený styk za protipřirozený a podobně i muži nechali přirozeného styku se ženou

⁴ Freund, K., Homosexualita u muže, 1 vyd. Praha, Státní zdravotnické nakladatelství, 1962, s. 128

a vzplanuli náklonností k sobě navzájem. Muži páchali nestoudnosti s muži, a tak zakusili sami na sobě zasloužený trest za svoje poblouznění. A protože se nesnažili poznat Boha, dopustil Bůh, že klesli do převrácených názorů, takže se dopouštěli věcí ošklivých. Jsou plní kdejaké špatnosti a ničemnosti, chamtivosti a zloby, jsou samá závist, vražda, nesvár, lest, zlomyslnost. Pomlouvají, na cti utrhají, Boha mají v nenávisti, urážejí druhé, jsou nadutí, domýšliví, vynalézaví ve zlém, vzpurní vůči rodičům, tupí, věrolomní, bezcitní, nemilosrdní. Oni sice znají Boží ustanovení, že zasluhuje smrti ten, kdo se dopouští takových věcí. Přesto však nejenže to dělají sami, nýbrž i schvalují, když to dělají druzí.⁵

Tyto verše bývají dávány do souvislosti se Sodomou, kde se jedná o homosexuální chování bez zmínky citového vztahu. Na začátku odstavce Pavel odsuzuje filozofickou skepsi a sofistickou filosofii, která už není provozována pro dobro samé. Týká se těch, kteří zpochybnili důležitost života v dobru, pravdě a lásce. Slova „...zanechali přirozeného styku se ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému...“ (Ř 1,26) ovšem nepoukazují jednoznačně na odsouzení všeho, co se dotýká homosexuality jako takové.

„V manželství mezi mužem a ženou, tak je to podle Božího přikázání, neužívají antikoncepci před darem života, ale jsou otevření pro život, manželství odevzdávají Boží vůli a spolupracují v novém stvoření, v díle, které bude mít věčné trvání. Homosexuální spojení nemůže přinést děti na svět.“⁶

V knize Římanům od svatého apoštola Pavla je homosexualita (a její praktiky) považována za scestnost. V praxi to znamená, že je-li někdo homosexuál a chce následovat Boží normy, musí žít v celibátu.

„Prohlášení z 31. 7. 2003 volá katolíky, aby odmítli spolupráci na jakýchkoli legálních dokumentech, které navrhnou jakoukoli analogii mezi osobami stejného pohlaví a tradičním manželstvím mezi mužem a ženou. Tento dokument je ale hodnocen ne za to, co říká, ale za to, jak to říká. Tak např. svazky osob stejného pohlaví jsou označovány jako výsledek „úchylného chování ...“ Tato slova byla

⁵ Bible, Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 1998, s.471

⁶ Janošová, P., Homosexualita v názorech současné společnosti, 1. vyd., Praha: Karolinum, 2000, s. 89.

rychle použita v mediích a srovnávána s jinými dokumenty, použitými v jiné vatikánské deklaraci věnované homosexualitě už v roce 1986, kde je homosexualita označována jako stav „objektivně nepřístojný.“⁷

Vatikán

Jan Pavel II – jde o opatření reagující na skutečnost, že některé evropské země uzákonily homosexuální svazky, a na fakt, že tato tendence nachází podporu v Americe, Vatikán rovněž zaútočil na snahy prosadit rovná práva pro páry stejného pohlaví.

„Manželství existuje pouze mezi muži a ženami...Manželství je posvátné, kdežto homosexuální akty jsou proti přirozenému morálnímu zákonu,“ zdůrazňuje dvanáctistránkový dokument vydaný vatikánskou Kongregací pro doktrínu víry.

„Legální uznání homosexuálních svazků nebo pokládání těchto svazků na stejnou úroveň s manželstvím by znamenalo nejen uznání deviantního chování..., ale rovněž by zatemnilo základní hodnoty, které patří ke společnému dědictví lidstva,“ pokračuje dokument. Podněcuje také zákonodárce katolického vyznání, aby hlasovali proti zákonům legalizujícím sňatky mezi homosexuály.“⁸

Odsuzuje i homosexuální páry, které adoptovaly děti. „Svolit, aby děti byly adoptovány takovými svazky, by současně znamenalo páchat na těchto dětech násilí tím, že by byly umístěny do prostředí, které je nevede k plnému lidskému rozvoji.“⁹

⁷ www.elabs.com.cz

⁸ www.vira.kluci.cz

⁹ www.vira.kluci.cz

Stanovisko římskokatolické církve

K tomuto problému se takto vyjadřuje jeden římskokatolický farář:

„V roce 1975 tato církev vydala dokument „Prohlášení kongregace pro učení víry“, který později rozvedl v listu adresovaném biskupům s názvem „Pastorace homosexuálních osob“. V těchto dokumentech je odlišováno homoerotické cítění od homosexuálních aktů, které byly označeny za „postrádající své podstatné a nezbytné cílové určení“ a „samy o sobě neřádné“. Homosexuální orientace není sama o sobě hříšná, ale protože v sobě obsahuje tendenci k homosexuálním aktivitám, je také objektivně neřádná.“ (rozhovor s římskokatolickým farářem)

1.3 Bisexualita

Neseriózněji řečeno: „Neseženeme holku? Nevadí, klofneme si kluka!“

Termín *bisexualita* poprvé použil Darwin pro označení jedinců z rostlinné a živočišné říše, kteří mají zároveň obě pohlaví. Později se tak začali označovat lidé, které sexuálně přitahují stejně muži i ženy a kteří s jedněmi i s druhými mohou uspokojivě pohlavně žít.

Bisexualitu můžeme chápat jako nevyhraněnou sexuální orientaci. Člověk je jako heterosexuál a homosexuál zároveň. To znamená, že ho přitahují stejně intenzivně obě pohlaví, jak muži, tak ženy. Nerozhoduje u nich pohlaví, ale atraktivnost toho druhého. Nejde pouze o atraktivnost vzhledu, ale i chování, vyjadřování a osobní kulturu.

„Někteří lidé mohou být zaskočení zjištěním, že jsou eroticky přitahováni oběma pohlavími. Při takovémto zjištění mohou popřít to, co je pro ně nepřijatelné, třebaže za cenu ztráty části svého autentického já, anebo se mohou snažit porozumět svým možnostem. Bisexualita je určitou prostřední variantou mezi homosexuální a heterosexuální identifikací.“

Bisexualitou rozumíme celoživotní, neměnný, subjektem nezapříčiněný a nezvolený stav, v jehož důsledku je jeho nositel, bisexuál, pohlavně vzrušován a přitahován přibližně stejně silně osobami obou pohlaví¹⁰

Setkala jsem se s názorem, že bisexualita u dívek je něco jiného, než bisexualita u mužů. Mnoho lidí vnímá sexuální praktiky mezi ženami jako něco přirozenějšího, než sexuální praktiky mezi muži. Také mnoho mužů se netají svým přáním: milovat se se dvěma ženami. Ale málokterý muž sní o milování s mužem a ženou. Tato představa v mužích vyvolává nepříjemný pocit až odpor.

„Zájem o bisexualitu uvedla do popředí psychoanalýza, především její zakladatel, rakouský neurolog a psychopatolog, rodák z Moravy, Sigmund Freud. Soudil, že každý člověk má vrozené vlohy mužské i ženské, což se po přijetí příslušného sexuálního chování v souladu s fyziologickým pohlavím projeví vnitřním konfliktem. Sexualita druhého pohlaví je zatlačena do nevědomí, ale ne zcela. Na vědomé či nevědomé úrovni se pak při určitém pudovém vzrušení vynoří u muže například jako latentní homosexualita, u ženy se projeví třeba tím, že mužům závidí pohlavní úd. Příčinu viděl Freud v hormonálních vlivech.“¹¹

Někteří heterosexuálové považují za bisexualitu jakýsi druh homosexuality a někteří homosexuálové si myslí, že za bisexualitu se schovávají ti, co nemají dost odvahy přiznat svou homosexuální orientaci svému okolí, ani sobě samým, a proto se nutí do heterosexuálního života. Obě strany se samozřejmě mýlí.

Nikomu nelze nařizovat, jak má sexuálně žít. Samozřejmě má svobodu ve své sexuální orientaci a jiných praktikách, ale pouze tam, kde začíná svoboda druhého. Bisexuál, který žije v manželství a je v rodině přijímán s důvěrou, nesmí připustit rizikové sexuální kontakty. Na první pohled by bylo ideálním řešením trvalé partnerství jak s manželkou či manželem, tak s přítelem či přítelkyní. Ale není jednoduché vést život takovým způsobem. Není pravděpodobné, že by manželství s bisexuálem bylo dobré a hlavně věrné. Se svou kolísavou sexuální orientací se často nedokáží vyrovnat i oni sami.

„Člověk si většinou nerad připouští, co pro něj není příjemné, tedy ani svou odlišnost v sexuální oblasti. Uvědomí-li si však plně své sexuální zaměření a přijme-li

¹⁰ www.004.cz

¹¹ Brzek, A., et al. Třetí pohlaví, 1. vyd. Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, s. 14.

je, snáze si uspořádá svůj intimní život a stanoví si nepřekročitelné morální meze, za nimiž by již ohrožoval sebe i své blízké.“¹²

Ráda bych připomněla rozdíl mezi chováním z hlediska pohlavní identifikace. Vyjdeme-li z toho, jak se člověk chová, zaměříme se pouze na jeho intimní styky s muži nebo ženami a nebudeme brát v úvahu jeho prožívání, je tento pohled zavádějící. Příležitostné bisexuální či homosexuální praktiky jsou velice časté a lze říci, že i moderní, na rozdíl od četnosti bisexuální či homosexuální orientace.

Bisexuální lidé, kteří hledají odpovědi na otázky své bisexuality, to mají neporovnatelně těžší než heterosexuální lidé, a dokonce těžší než homosexuální lidé, protože i homosexuál má nějaký homosexuální vzor. Nemluvě o heterosexuálních lidech. Tím vzorem myslím někoho, koho může napodobit. Ale s kým se může ztotožnit bisexuál, když je nepravděpodobné, že se někdo podobný v jeho okolí vyskytne.

Při sledování diskusí na internetu, kde lidé píšou své názory a hodnotí názory jiných, jsem se dočetla, že homosexuálové nemají v lásce transsexuály a transvestity. Souhlasím s některými, že těmto lidem schází schopnost empatie, bez ohledu na věk, vzdělání, rasu, náboženství, příslušnost ke skupinám. Někteří jsou velice tolerantní ke všem minoritám, ale většinou se najde něco, co jim vadí a co odsuzují.

¹² Brzek, A., et al. Třetí pohlaví, 1. vyd. Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, s. 18.

2. Výchova

„Výchova je záměrné působení na druhého člověka tak, aby se rozvíjel v harmonickou osobnost. Harmonickým rozvojem je míněn vývoj tělesný, dušení a mravní.“¹³

Podmínkou zdravého společenského a citového vývoje dítěte je vhodné a láskyplné rodinné prostředí, které mu dává dostatek kvalitních podnětů. Dítě potřebuje v rodině citově zakotvit, aby se jeho život vyvíjel pozitivním směrem.

Výchova jako záměrné působení na vychovávaného předpokládá, že vychovatel má vědomě na zřeteli určitý výchovný cíl, k němuž chce vychovávaného dovést. K tomu používá prostředků, které každý vychovatel uzná za nejúčinnější a nejvhodnější. Hodně vychovatelů je ovlivněno svým vlastním dětstvím tím, jak se k nim chovali rodiče. Je docela možné, že právě proto většina naší populace nesouhlasí s tím, aby homosexuální páry vychovávaly děti. Mají obavy, že dítě uvidí u svých vychovatelů určitý druh partnerského vztahu, který může vzít jako samozřejmost a jako nějaký standartní vzor. Výchovnému působení homosexuálů se stejně tak docela nevyhneme, protože mnoho jich má děti z předchozího manželství a jistě se s nimi alespoň o víkendech stýká. Malé děti homosexuální zaměření svého rodiče nevnímají tak docela. Ale starší děti, které už vědí o homosexualitě mnohem víc, svou bystrostí si jistě všimnou chování svého rodiče. I přesto, že homosexuálně zaměřený rodič se snaží před svým dítětem city k partnerovi skrýt.

„ Moje maminka a tatínek se loni rozvedli.

Teď je v tátově domě někdo nový.

Táta a jeho spolubydlicí Frank spolu žijí,

pracují spolu,

jedí spolu,

spí spolu,

holí se spolu

a někdy se spolu i hádají.

Ale vždycky se usmíří...

¹³ Rozsypalová, M., se al. Psychologie a pedagogika I. 1. vyd. Praha: Informatorium, 2003, s. 102.

*Máma říká, že táta a Frank jsou gayové.
Nejdřív jsem nevěděl, co to znamená.
Tak mi to máma vysvětlila.
Být gayem je prostě další druh lásky.
A láska je ten nejlepší způsob štěstí.
Tatínek a jeho spolubydlící jsou spolu moc šťastní,
a já jsem šťastný taky!“¹⁴*

2.1 Výchova homosexuálními rodiči

„Ve vztahu muže a ženy se všechno točí kolem rodiny, domácnosti a dětí. Homosexuálové se více obracejí ke kruhu svých přátel, sportu a volnému času. Pokud mají děti, bývají to většinou děti z dřívějších heterosexuálních vztahů.

U dvojic s dětmi se gayové a lesbičky často setkávají s otázkou, kdo z nich zastupuje matku a kdo otce. Většinou na ni nedovedou dost dobře odpovědět, neboť to pro ně nebývá důležité. I když ve vzájemném vztahu přebírá jeden z nich aktivní a druhý pasivní roli, není to odpověď na takto položenou otázku. Navíc jejich partnerské úlohy nejsou pevně dány a mohou se během vztahu měnit.“¹⁵

„Skoro tříletý Honzík má dvě mámy. Lesbičky. „S partnerkou jsme se poznaly před devíti roky na inzerát,“ říká devětadvacetiletá Markéta. „Začaly jsme spolu žít a strašně jsme toužily po dítěti.“

Dohodly se s dávným kamarádem Petrem a jednou večer ho pozvaly domů. U Markéty se to povedlo. „Bylo to takové umělé oplodnění podomácku,“ vzpomíná na početí syna. „Chcete vědět, jestli jsme spolu měli pohlavní styk? Neměli.“

Po porodu poněkud udivila lékaře, když si nemohla vzpomenout, kolik je chlapcovu otci let. Dál vše pokračovalo podle domluvy. Rozvedený Petr je zapsán v matrice, ale o syna se starají ženy samy.

„Pravidelně se vidáme, syn ho bere jako dobrého kamaráda a říká mu strejdo. Petr ho zase považuje za svého, ale výchovu nechal úplně na nás“, popisuje Markéta.

¹⁴ Smith, F. Hnutí homosexuálů: Boj za lidská práva, nebo propaganda? 1.vyd, Praha: s. n., 2004, s.153.

¹⁵ www.004.cz

„Myslím, že je tady větší pohoda než v leckterém rozhádaném manželství,“ tvrdí o netradičním soužití dvou matek a syna.“ (Magazín Právo, 2000)

Naše hrdinky měly štěstí. Dítě chce většina lesbických žen, ale cesta k rodičovství je pro ně hrozně komplikovaná. Adopce je beznadějná. Aspoň zatím. I kdyby žena nepřiznala svou sexuální orientaci, jako svobodná nemá šanci proti manželským párům, jejichž poptávka po dětech stále stoupá. Zbývá umělé oplodnění pod lékařským dohledem, ale to by se museli obrátit na některou z klinik v zahraničí. Samozřejmě za pěkně vysokou finanční částku.

„Markéta vyvrací předsudek, že v lesbickém vztahu jedna z žen dělá muže. „Jsme na všechno dvě, dělíme se o domácí práce, střídáme se v hlídání malého, obě chodíme do zaměstnání, takže jedna na druhé nejsme finančně závislé.“ Zdůrazňuje, že kdyby věděla o čemkoli, co by dítěti mohlo uškodit, netroufla by si ho přivést na svět. „Brzy se bude ptát, kdo je táta a proč s námi nebydlí. Vysvětlíme mu to. A postupně všechno ostatní,“ plánuje Markéta. A co posměšky ve škole? „Určitě na tom bude líp než děti tmavší pleti.“ Absence takzvaného mužského vzoru se neobává. „Tak jako synové, kteří po rozvodu žijí jen s matkou, si ho najdou v okolí, navíc s biologickým otcem se bude stýkat dál, už teď si spolu rozumějí.“

Nejvíce Markétu trápí to, že i když jim doma všechno klape, partnerka je pro Honzika právně vzato cizí člověk. „Pokud by se se mnou něco stalo, případně syn otci nebo skončí v dětském domově.“ Zde je opět pojistkou Petr, Markéta věří, že by se s partnerkou domluvil. „Kdybych se nechala oplodnit anonymním dárcem, čekal by na něj děcák automaticky. I tak si dávám velký pozor, když přecházím ulici.“¹⁶

Musím upozornit na datum, kdy tento článek byl vydán. Od té doby se hodně změnilo a postoj Markéty, její přítelkyně a Petra je adekvátně řešen a popsán tak, jak to bylo v roce 2000. Dnes, kdy píše tuto práci je již uzákoněné „Registrované partnerství“ a jejich situace a plánování se jistě hodně změnilo. Jaké mají teď možnosti, co by bylo s Honzíkem v případě, kdyby Markétě se opravdu něco stalo? Tomu se budu věnovat zvlášť v kapitole o registrovaném partnerství. V této kapitole jsem spíše chtěla poukázat na výchovné prostředky a postupy dvou žen, coby životních partnerek.

¹⁶ Magazín Právo, 2000

2.2 Coming out

„Proces uvědomování si svého já se začíná odehrávat v pubertě nebo v následujícím období adolescence (P. Říčan ono období prvních experimentálních vztahů nazývá obdobím polygammím.). Někdy se ale začne odehrávat z různých důvodů až mnohem později uprostřed života. Těchto důvodů existuje celá řada. Lidé někdy nejprve převezmou vzorce chování, které pro ně připravily předchozí generace, a teprve v další fázi života si položí otázku, zda tento život odpovídá jejich citění.

Ani sexualita nedozrává u každého stejně rychle. Obecně platí, že u žen je proces dozrávání sexuality pomalejší než u mužů. Plné sebeuvědomění homoerotického zaměření může u žen na dlouho zastřít touha po dítěti a radost z mateřství. Výsledky výzkumu, který byl v této oblasti realizován na české půdě, naznačují, že uvědomění odlišné sexuální orientace nastává u homosexuálních žen nejčastěji ve věku 15-25 let (57 % dotázaných), dochází k němu však někdy i po 35. či po 40. roce věku.

Coming out představují dvě hlavní fáze, jež lze rozdělit do pěti bodů, kterými většinou jedinec postupně prochází a které se mohou prolínat.¹⁷

1. Precomin out – jedinec si uvědomuje svou odlišnost, ale nepojmenovává ji, neumí ji přesně vyjádřit, často se projevuje již v dětství jako tzv. gender dysfocia, narušený vztah k otci, izolace v kolektivu vrstevníků. Vznikají poruchy sebehodnocení.
2. Vlastní coming out – jedinec si uvědomuje, že zdrojem odlišnosti je jiné sexuální zaměření, než očekával vzhledem ke své výchově a než od něho očekává okolí. Proto se s ním neztotožňuje a odmítá je, brání se připustit si jeho existenci. V dalších fázích dochází k přiznání své sexuální identifikace sobě samému a pak i jinému člověku. Jeho reakce je velmi důležitá, odmítnutí vede k prohloubení pocitů méněcennosti a popírání své orientace.
3. Fáze explorace – dochází k experimentování s nově uvědomovanou sexuální identitou, navazování prvních sexuálních vztahů často bez hlubší citové odezvy, nastává první období sociální adaptace v gay komunitě.

¹⁷ Janošová, P., Homosexualita v názorech současné společnosti, 1. vyd., Praha: Karolinum, 2000, s. 20.

4. Fáze partnerství – jedinec navazuje první partnerské vztahy, dochází ke sladění sexuální orientace a citových vztahů. Zpočátku ještě přetrvávají negativní postoje k perspektivě vztahu, k partnerovi. Jedinec někdy přeceňuje vliv partnerství na svůj další život.
5. Fáze integrace – dochází k integraci osobnosti, nalezení a dotřídění hodnotového systému včetně začleněné sexuální orientace, partnerského a sexuálního života.¹⁸

2.3 Rodiče mají dítě homosexuála aneb mami, tati, jsem Gay

Těmi, kdo při nás celý život stáli, jsou rodiče. Měli s námi trpělivost a s nejlepšími úmysly nás vedli přes všechna úskalí až k vlastní samostatnosti. Právě od nich jsme se naučili, jak milovat a jaké to je být milován...Rodiče nás podporovali v našich zájmech, studiu a dávali nám pocit jistoty. A i když už jsem vyrostli a sami pevně stojíme na vlastních nohou, jejich rady, názory a jakákoli pomoc je pro nás důležitá.

Většina homosexuálně orientovaných lidí cítí nesmírnou úlevu, když někomu poprvé mohou říci, že je přitahuje stejné pohlaví. Odborníci doporučují svěřit se nejdříve svému nejlepšímu příteli, než vyjdeme s pravdou ven před rodiči. Zdůvodňují to tak, že to člověku dodá větší pocit jistoty a klidu. Jen je důležité to říci opravdu dobrému člověku, jinak se to může i vymstít. Kdybychom nenašli osobu, které opravdu důvěřujeme a nebyli si jistí, že stojí při nás, mohli bychom se obrátit třeba na sourozence. Ti jsou nám věkově mnohem blíže než rodiče a mohli by naši situaci lépe pochopit a přijmout. Také je netrápí otázka týkající se vnoučat. Sourozenec, který tuto informaci přijme, může velice pomoci při negativní reakci rodičů a může rodinnou atmosféru uklidnit.

Je-li sourozenec dvojče, může na tom být podle průzkumu podobně. U dvojčat jednovaječných je tato pravděpodobnost až 90%.

¹⁸ Stehlíková, D., et al. Homosexualita, společnost a AIDS v ČR, 1. vyd. Praha: Sdružení organizací homosexuálních občanů v České republice, 1995, s. 17.

„Sexuologie někdy vyčleňuje rodiče gayů a lesebček do skupin podle jejich reakce a chování na odmítající, vydírající, smlouvající, věcně vyčkávající a hyperprotektivní (ochranný typ).

Jednotlivé skupiny rodičů se poznají podle typických reakcí. Patří sem především známé výroky: „Seš si jistej?“, „Já sem si toho taky zkusila, když jsem byla mladá“, „Neboj, z toho vyrosteš...“, „Už jsi to zkusil s holkou?“, „Určitě byla nějaká nezkušená a ty sis to špatně vyložil“, „Zkus se víc snažit!“ a „Jak to můžeš vědět tak jistě ve svém věku?“, „Bože můj, to je neštěstí, hlavně to nikomu neříkej!“

Většina gayů však zažívá především kladné reakce. Například: „Jsem ráda, žes mi to řekl. To ses nemusel bát. Za to nemůžeš a já tě za to přece neroztrhnu“ nebo „No to je dost, už jsme měli s tatškou tušení a jen jsme čekali, až to z tebe vyleze.“¹⁹

Často rodina svého potomka akceptuje, ale většinou si přejí, že své dítě nechtějí vidět jak se líbá, či jinak vyjadřuje své city k osobě stejného pohlaví.

Zjištění, že dítě je homosexuálně orientované, je pro otce těžší než pro matku. Hlavně pokud se jedná o syna. Otcové jsou většinou hrdí na to, že mají pokračovatele rodu a také se v nich „vidí“. Trápí je, když se syn nechová jako „chlap“. Je z něho nevydařený potomek.

Co se týče projevů v chování u dívek, literatura uvádí: „Podobně prehomosexuální dívky se v mnohém projevují chlapecky. Mohou se lépe cítit v kalhotách než v sukni, často hrají fotbal, někdy i závodně, s kluky hrají na kluzišti hokej, perou se s nimi, chovají se prostě jako kluci“.²⁰

Nemyslím si, že by takovéto projevy v chování mohly jednoznačně určit, zda se bude jednat o lesbičku či nikoliv, protože předchozí odstavec celkem stručně vystihl mé osobní chování v dětství a v pubertě. Více jsem kamarádila s kluky, chodila s nimi na hřiště a připojovala k jejich „lumpárnám“. Bylo to pro mě zajímavější a více vzrušivější (nikoliv však sexuálně), než si hrát s děvčaty. Dnes už to není tak intenzivní, ale přesto si lépe popovídám s mužskou populací naší planety, než s děvčaty.

Však platí to i naopak. Kluci, co hráli fotbal, zlobili jako statní kluci, v dospělosti na nich kromě jejich homosexuální orientaci nezjistíme nic, co by je odlišovalo

¹⁹ www.004.cz

²⁰ Brzek, A., et al. Třetí pohlaví, 1. vyd. Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, s. 37.

od ostatních mužů. Dívky byly nenápadnými holčičkami, hrály si s panenkami a normálně se vyvíjely, a přece se v nich v dospívání něco zlomilo.

„Chlapci si obvykle vytvářejí vlastní identitu podle mužů svého národa, své sociální vrstvy, podle mužského vzoru ve svém okolí, nejčastěji podle otce nebo jiného dospělého muže žijícího v jejich blízkosti. V tomto procesu si vytvářejí i svůj vztah k ženám – od otce přebírají způsob chování k ženě, podle své matky si vytvářejí obraz své budoucí partnerky a také od ní pak očekávají podobné chování. Obdobně probíhá proces identifikace s matkou či jinou dospělou ženou u dívek. To vždy platilo pro heterosexuály, tedy pro děti a dospívající, kteří si přinesli na svět nenarušené predispozice, a mohou se proto bez obtíží identifikovat s dospělou osobou svého matričního pohlaví a doplňovat se s člověkem pohlaví opačného.“²¹

Musíme myslet na to, že generace našich rodičů vyrůstala v době, kdy homosexualita nebyla tak tolerována jako teď a byla spíše tabu.

2.4 Dílčí závěr

Postoje k homosexualitě se liší jednotlivými společenskými skupinami. Je pravda, že se o homosexualitě v minulosti moc nemluvilo, což se odráží v postojích lidí střední a starší generace. Mladší lidé se o tuto problematiku více zajímají a jejich postoje svědčí o větší toleranci. Také postoje adolescentů jsou velice tolerantní. Sice mají nejméně zkušeností v osobním setkání s lidmi homosexuálně zaměřenými, ale jejich informovanost a zájem o této minoritě je velice vysoká. Adolescenti považují homosexualitu za něco „normálního“ a nevnímají ji jako něco, čemu by se mělo lidstvo bránit.

Na tomto místě bych chtěla znovu připomenout, že věřící lidé ovlivnění církevními postoji častěji odmítají představu o plnohodnotném homosexuálním soužití. Sice na ně má velký vliv tolerantnější stanovisko společnosti, které vychází z vědeckého poznání, ale také jsou pod vlivem biblického postoje, který homosexuální lásku jednoznačně zamítá. Takže věřím, že v jejich postojích je mnoho nerozhodnosti.

²¹ Brzek, A., et al. Třetí pohlaví, 1. vyd. Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, s. 39.

3. Partnerské vztahy

3.1 Partnerská komunikace

Homosexuálové jsou mnohem citlivější a vnímavější, a proto jsou náchylnější na konflikty v důsledku špatné párové emoční bilance.

Když se partneři svorně radují, je emoční bilance maximální. Tento stav je rychle vyčerpateľný a nastává ono neutrálné, s nímž má být člověk spokojen, neboť reprezentuje snadnou a existenčně levnou pohodu. Být stále šťastný a radostný, to prostě nejde.

„Je pravda, že když se přestanu mít s přítelem rád, záměrně nějak kazím rozhodování, aby nevycházelo, a byl důvod rozejít se. Ovšem i když se máme oba rádi natolik, až by nad tím každý dojetím zaplakal, jsme ohroženi hádkami, které vzniknou z toho, že nemáme zavedený systém rozhodování při neshodě a spoléháme se na lásku.“²²

„Zaveďme názorný příklad, který operativně pojmenujme Šumava a Krkonoše. Doporučuji se s následující úvahou ztotožnit do morku kostí, nechcete-li si rozbít hodnotný milostný vztah.

Představme si, že můj přítel chce jet do Krkonoš a já na Šumavu. Vznikla neshoda v návrhu na společnou činnost. V počátcích lásky má být tento problém skoro zanedbatelný.

Hlavní přece je, že budeme spolu, a čert to vem, jestli spolu budeme na širých pláních Šumavy či příkrých svazích Krkonoš. Jenomže chodím-li už se svým přítelem rok, hle, dostaví se ono zmíněné šubnutí v mysli, jestliže se můj milovaný rozhodne pro Krkonoše a odmítá se se mnou vypravit na Šumavu. A vysloví ten klasický, lépe řečeno klasicky nesmyslný výrok: "Jestli mě máš rád, pojeděš se mnou do Krkonoš." Jsem-li na příteli citově víc závislý než on na mě, čili pokud ho mám víc rád než on mě, jsem vůči němu v nižší pozici, a pak mi nezbyvá než jet do Krkonoš. Jenomže

²² www.004.cz

takový miláček se mnou bude za nějaký čas zametat a posléze ho omrzím, protože kdo by měl rád ty, kteří se bez řečí a ve všem podvolují.“²³

„I láska je vztah principiálně rovnoprávný a na výrok: "Jestli mě máš rád, pojeděš se mnou do Krkonoš," musí nutně zaznít mé: "Jestli mě máš rád, pojedeme na Šumavu." Pokud je přítel chápavý, jemně se usměje, tak jak by se měl usmívat často, a řekne: "Hošánku, vždyť ty máš úplnou pravdu a já jsem hloupej, protože tě mám opravdu rád stejně jako ty mě, tak abys věděl, pojedě tam, kam chceš ty, tedy na Šumavu." Já jsem jinoch nezabedněný, a tak odvětim: "Kdepak, to nejde. Vypadalo by to, jako že já tě nemám dost rád. Já tě mám ale strašně rád, a proto pojedeme tam, kam chceš ty, tedy do Krkonoš."²⁴

Z této situace je jasné, že citové a vztahové problémy jsou u homosexuálů stejně tragicky prožívané jako u heterosexuálů.

V období zamilovanosti má každý člověk spoustu představ a snů, čeho všeho by si přál dosáhnout. Představa je krásný chytrý kluk, krásný byt... a spoustu zdravých dětí. Avšak tento sen je v realitě neuskutečnitelný.

3.2 Společný byt

„Rozhodnutí ke společnému bydlení podmiňují stabilní sociální podmínky. K přání společně bydlet s partnerem muž zpravidla dospěje po prožití několika vztahů, obvykle ne dříve než před 20. rokem věku, nejčastěji mezi 25. a 35. rokem, kdy už také nějakým způsobem získal vlastní byt. Hovoří pro to i ryze bezpečnostní důvody: společné bydlení omezuje nahodilé sexuální styky vždy spojené s možným přenosem pohlavních chorob a nejednou i s rizikem, jaké představuje pozvání neznámého člověka do bytu.

Možné ohrožení však není jediným a ani hlavním důvodem, proč muži hledají stálého partnera - zejména ti, kteří vyrostli ve stabilní rodině. Tíživě totiž pociťují svou samotu, touží po hlubším vztahu a chtějí mu dát rámec rodinného života ve

²³ www.004.cz

²⁴ www.004.cz

společném bytě. Společným bydlením odpadne ne jen frustrace ze samoty, ale i úzkost, co a kde dělá partner, když právě nejsou spolu. Slovo přítel pak najednou nahrazuje slovo partner.

Dříve než se dvojice rozhodne ke společnému bydlení, je nutné splnit několik zásadních předpokladů, aby společné bydlení bylo přínosné a nezpůsobilo předčasný krach jinak nadějného vztahu.

Než člověk začne s někým bydlet, měl by svého partnera znát delší dobu. Na začátku každého vztahu by nemělo chybět nezávazné chození, kdy se partneři dostatečně poznají tak, aby snadno mohli rozhodnout, jestli je společné bydlení rozumným krokem. Měli by rozhodnout, zda mají druhého dostatečně rádi a jsou ochotni kompromisně sjednocovat s druhým svá rozdílná rozumová hodnocení a nálady.

Další neméně důležitou věcí je správně odhadnout styl soužití. Musíme zvolit takový styl soužití, který nebude napodobovat vysněný ideál z filmového plátna, ale bude plně kompatibilní s našimi povahovými rysy. Nebude-li partner vládnout kuchyňskou vařečkou, musíme počítat s tím, že se o práci při přípravě jídla budeme muset starat společně. Styl soužití musí odpovídat našemu pracovnímu vytížení.

Důležité je správně rozhodnout o rozdělení činností v otázce práce o chod domácnosti. Kdo nakoupí, kdo umyje nádobí, kdo zalije květiny, kdo uklidí, vypere, vyžehlí. Není nutné, aby to dělal jeden nebo oba, ale aby se na tom dokázali rovnoprávně dohodnout.²⁵

²⁵ www.004.cz

3.3 Promiskuita

„Promiskuita je doslovně řečeno volné obcování mužů s ženami nebo mužů s muži a žen s ženami a platí to i pro skupinový sex bez rozdílu sexuální preference a orientace. Jedná se o vyhledávání sexuálních objektů výhradně za účelem sexuálního ukojení bez jakýchkoli dalších závazků.“²⁶

„Takže promiskuita není jen vymoženost gayů a lesbiček. Po sexuální slasti touží každý bez rozdílu sexuální orientace. Otázkou zůstává morálka, která je závislá na vůli každého jedince. Vysoce charakterní člověk, který je vystaven silným erotickým podnětům, není vůči takovému dráždění zcela imunní. Zvláště, pokud vyhledává nové známosti, se vyskytuje v prostředí s velkým množstvím potencionálních partnerů, vzrůstá pravděpodobnost, že podlehne vnitřní přirozené potřebě sexuálního uspokojení.

Často se o promiskuitním chování mluví ve spojení s rizikem přenosu pohlavně přenosných chorob a AIDS, které je pro tyto choroby jednou z nejzásadnějších podmínek jejich existence.“²⁷

„U části homosexuálních mužů se setkáváme se sexuálně promiskuitním chováním, průměrné počty sexuálních partnerů jsou u příslušníků gay komunity zejména z větších aglomerací mnohem vyšší než u ostatní populace.

Lze předpokládat, že promiskuitně se chovající muži nacházejí své sexuální kontakty především v sociální síti obdobně se chovajících jedinců. To jen dále zvyšuje rizikovost promiskuitního chování. Příčiny promiskuity jsou zejména sociální, protože anonymní či nahodilé sexuální kontakty umožňují nevyrovnaným homosexuálům snadněji popřít před okolím i před sebou samými své zaměření. Prvním obdobím procesu coming out předcházejí vlastní sexuální kontakty vytváření emocionálních vztahů. Obtížnější, komplikovaný a opožděný proces sociosexuálního dozrávání u homosexuálů často zabraňuje i navázání a udržení stabilních partnerských vztahů. Nelze opomenout vysvětlení promiskuity fyziologicky jako střetnutí dvou vzorců mužského, tedy aktivního samčího chování, které nenachází

²⁶ www.004.cz

²⁷ www.004.cz

u partnera odezvu v odmítání, alespoň předstíraném, ale je naopak dále podněcováno. Je totiž skutečností, že podobná promiskuita jako u homosexuálních mužů není pozorována u lesbických žen, přestože společenské podmínky jsou téměř srovnatelné.²⁸

3.4 Pohlavní choroby

AIDS

Nejvýraznější a v moderních dějinách nejzávažnější změnou, kterou přenesla osmdesátá léta, bylo objevení viru HIV a nemoci AIDS.

„Od počátku epidemie AIDS ve Spojených státech amerických bylo zřejmé, že toto onemocnění bude těsně souviset s problémy homosexuality. Prvními lidmi s diagnózou AIDS byli v Kalifornii a New Yorku právě homosexuální muži. Zakrátko se začalo hovořit o tzv. rizikových skupinách. Jak v USA, tak v západní Evropě tehdy představovaly tři čtvrtiny všech nemocných. Teprve za nimi následovali toxikomani, prostitutky a hemofilici.

Homosexuálové jako skupina se zařadili na první místo v postižení touto nemocí a úmrtnosti v západním světě. Gayové, lesbičky a jejich zastánci byli mobilizováni nevídaným způsobem.

AIDS rozvířilo diskuse o homosexuálech jako takových a lékaři a sociální vědci byli nuceni přehodnocovat vědění o této sexuální menšině.²⁹

„V USA byl proveden výzkum mezi homosexuálními muži, který se zaměřoval na otázku infekce virem HIV a jejím vlivem na další průběh jejich stejnopohlavního partnerství. Zjištění této nákazy vedlo poměrně často k upevnění jejich vztahu a ke vzniku vnitřních mechanismů soužití, které se objevují u většiny párů až po dlouhodobějším soužití. HIV pozitivita jednoho z partnerů se často stala impulsem k dodržování oboustranné sexuální věrnosti a k vysokému ocenění výhod celoživotního vztahu.

²⁸ Stehlíková, D., et al. Homosexualita, společnost a AIDS v ČR, 1. vyd. Praha: Sdružení organizací homosexuálních občanů v České republice, 1995, s. 102.

²⁹ Brzek, A., et al. Třetí pohlaví, 1. vyd. Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, s. 98.

K 31. 12. 1994 bylo v České republice zaznamenáno 208 HIV pozitivních osob a z nich bylo 58,2 % nakaženo homosexuálním či bisexuálním způsobem přenosu. Podíl heterosexuálně nakažených lidí roste nyní rychleji než poměr infikovaných při homosexuálním styku. V květnu 1995 bylo známo 230 případů nakažených virem HIV a u 66 z nich došlo k onemocnění AIDS. Do dubna 1996 bylo zaregistrováno 259 lidí HIV pozitivních a z nich 72 s nemocí AIDS. Na jaře roku 1999 překročil počet zaregistrovaných HIV pozitivních osob 400.

V posledních deseti letech se ohnisko nákazy postupně přesunulo za hranice gay-minority směrem k heterosexuální populaci. Jeho největším nárůstem je nyní postižena Asie a opět Afrika. Průzkumy z jihovýchodní Asie a z Japonska svědčí např. o tom, že přenosu napomáhá povolné a nezodpovědné chování, které má kořeny v tradiční, velmi submisivní roli ženy (např. pasivní postoj namísto skutečného spolurozhodování o používání kondomu). Tato situace je nepříznivá o to víc, že infekce ženy je spojena s rizikem početí.³⁰

„V USA a v západoevropských zemích, kde epidemie AIDS vzplanula dříve než u nás, brzy začala intenzivní sexuální výchova a poradenství. Podařilo se zaměřit pozornost na nejhroženější skupinu – homosexuální muže.

Prostředky masové komunikace, které se již dříve nebály otevřeně hovořit o problematice homosexuálů, začaly s intenzivní výchovou zaměřenou na prevenci AIDS. Soustavné, nikoli kampaňovité úsilí přineslo ovoce a již po několika letech nastal příznivý zvrat. Zastavil se nárůst nově registrovaných onemocnění získaných homosexuálním přenosem, a to navzdory tomu, že výchova byla zaměřena především na bezpečnější sex a propagaci věrnosti spíše opomíjela.³¹

San Francisco je mezi významnými světovými velkoměsty tím, které má patrně největší populaci homosexuálních mužů. Více než čtvrtina z nich je HIV pozitivní. „Přes celkový pokles populace v San Franciscu v posledních pěti letech se domníváme, že zde byl nepochybný nárůst mezi homosexuálními muži“, uvedl William McFarlang z odboru veřejného zdraví tamní radnice. „Z dostupných dat se zdá, že jde o město s největší mírou populace homosexuálů na světě“, dodal.

³⁰ Janošová, P., *Homosexualita v názorech současné společnosti*, 1. vyd., Praha: Karolinum, 2000, s. 75-76.

³¹ Brzek, A., et al. *Třetí pohlaví*, 1. vyd. Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, s. 103.

McFarlang s kolegy právě dokončili první výzkum v San Franciscu, který se týkal gayů a HIV. Statisticy zjistili, že každý pátý muž ve městě je gay a mezi nimi každý čtvrtý je infikován virem HIV, který způsobuje nemoc AIDS.³²

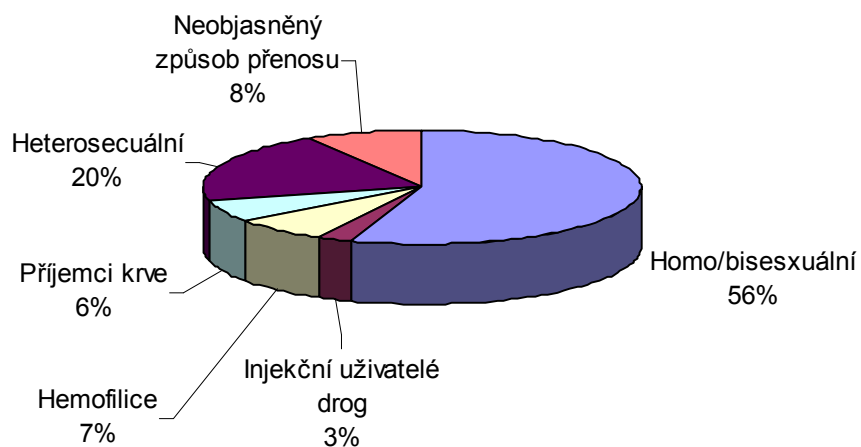
Ochrana

Nejjednodušší a nejspolehlivější, nikoliv stoprocentně spolehlivá, je ochrana používáním kondomu při styku jak pohlavním, tak análním. Jeho používání se doporučuje i při orální sexuální praktice, tedy při dráždění partnerových pohlavních orgánů ústy. Každý by si měl vždy zjistit, jak kondom používat a jak s ním zacházet. Například jak ho nasadit, aby nevznikla na špičce bublina, protože by se mohl protrhnout. Nikdy nepoužívat kuchyňské tuky, které životnost kondomu zkracují a nepříznivě působí na jeho kvalitu. Vhodnější jsou lubrikační gely. Neméně důležité je třeba dbát na manipulaci s použitým kondomem, protože sperma může být infikované virem.

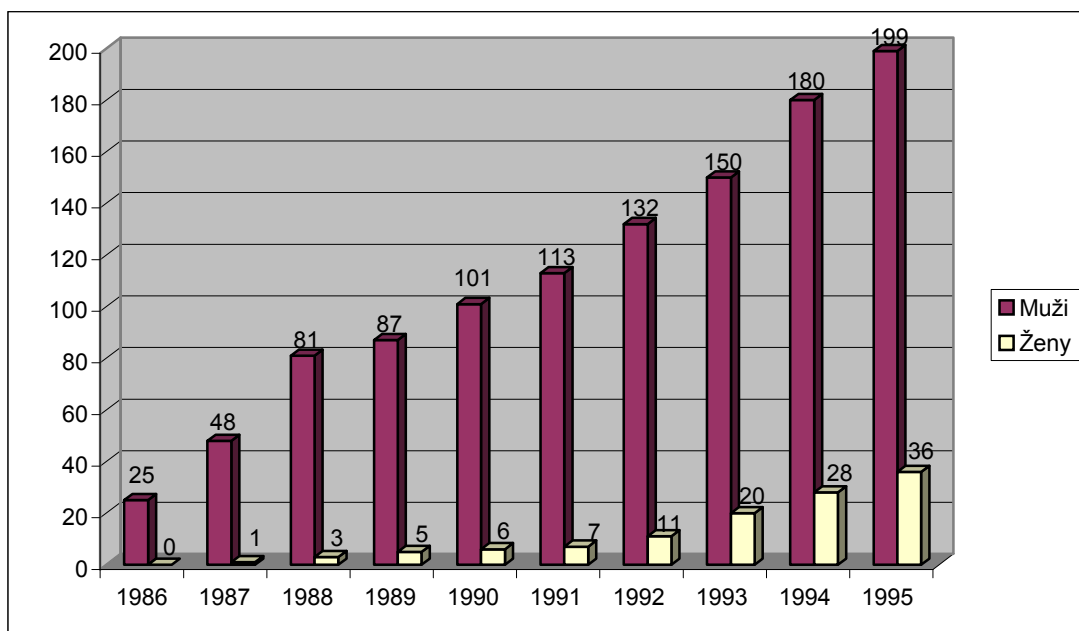
Slyšela jsem teorii, že pryž, z které se vyrábí kondom, má mikroskopické otvory, kterými je možný průchod nepatrného množství HIV viru, ale sperma těmito otvory neprojde. Avšak toto množství, které projde pryží, není nebezpečné, protože se obranyschopnost organismu tomuto množství dovede ubránit. Nikdy jsem o tomto faktu nic nečetla, takže nevím, jak dalece je toto tvrzení pravdivé.

³² www.004.cz

HIV v České republice podle způsobu přenosu (k 31. 7. 1995)



HIV v České republice v počtu nakažených mužů a žen



Tyto informace jsem získala z knihy *Homosexualita, společnost a AIDS v ČR*, MUDr. Džamila Stehlíková, MUDr. Ivo Procházka, MUDr. Jiří Hromada, která byla vydaná v roce 1995. Novější informace jsem nenašla, proto musím dodat, že k dnešnímu dni jsou počty nakažených neskutečně vyšší. A to ani nevíme, kolik lidí nakažených virem HIV je neregistrovaných. A kolik lidí ani neví, že touto chorobou trpí, a bez jakýchkoli výčitek svědomí ji nevědomky roznášejí na své partnery.

AIDS v roce 2005 a 2006

„Lékaři v roce 2005 věděli, že v České republice je 827 lidí nakažených virem HIV, v roce 2006 věděli o 904 případech. Na AIDS zemřelo v roce 2006 téměř 130 lidí. Zjištěné případy jsou ale jen špičkou ledovce. Odborníci odhadují, že nakažených lidí bývá přibližně desetkrát víc.“³³

Postoje k osobám nemocným AIDS

„Postoje vůči HIV pozitivním osobám a nemocným AIDS jsou velmi důležitým indikátorem celkového ovzduší společnosti ve smyslu zakořenění hodnot demokracie, tolerance, rovnoprávnosti, vzájemné snášenlivosti a soucitu s trpícími.

AIDS ohrožuje nejenom lidské zdraví, ale i lidská práva a společenské hodnoty. Strach před fatální nákazou může podporovat agresivní postoje části společnosti vůči nejvíce postiženým minoritám, vytváření komplexu „kolektivní viny“ a následující snahy „potrestat“ nebo jinak omezit práva „viníků“ celospolečenského neštěstí.“³⁴

Hodně lidí naší společností sdílí názor, že lidé, kteří se vlastní vinou nakazili touto nemocí, by měli svou léčbu hradit ze svých peněz. Ale co lidé, kteří byli infikováni například v nemocnici při transfúzi krve? Těmto lidem už zdraví nevrátí ani hromada peněz...

Dále uvádím ve velice stručném shrnutí některé názory lidí naší společnosti, které jsem opět čerpala z knihy *Homosexualita, společnost a AIDS v ČR*. Je to velice

³³ www.vira.kluci.cz

³⁴ Stehlíková, D., et al. *Homosexualita, společnost a AIDS v ČR*, 1. vyd. Praha: Sdružení organizací homosexuálních občanů v České republice, 1995, s. 80.

zajímavá kniha, takže velmi doporučuji do ní nahlédnout. Jen je škoda, že výzkumy a dotazníky nejsou o něco mladší. Ale věřím, že brzy podobná kniha vyjde.

Lidé nakažení virem HIV by o své infekci měli říci každému sexuálnímu partnerovi:

ANO – 98,2% , NE – 0,8%

HIV pozitivní děti jsou, na rozdíl od ostatních infikovaných, nevinné oběti:

ANO – 92,8%, NE – 3,6%

HIV pozitivní osoby by měly být trestně stíhány, když by se zjistilo, že někoho nakazily:

ANO – 57,3%, NE – 26,8%

Cizinci přijíždějící do naší země by měli předložit potvrzení o tom, že nejsou infikováni virem HIV:

ANO - 54,0%, NE – 36,4%

Šíření HIV infekce v ČR zavinili cizinci a turisté:

ANO – 48,3%, NE – 28,5%

Nemocní s AIDS by měli být trvale umístěni v léčebném zařízení:

ANO – 8,7%, NE – 84,0%

Kapavka

Je to pohlavní nemoc, za kterou může bakterie *Neisseria gonorrhoea*. Tato bakterie infikuje sliznici močopohlavního ústrojí, sliznici nosohltanu, konečník a oční spojivku. I přes to, že tato nemoc je v dnešní době bez problémů léčitelná, může mít při zanedbání léčby trvalé následky, například poruchu plodnosti. U mužů se projevuje zánětem, u žen nemusí být příznaky viditelné. Inkubační doba je 2 až 8 dní, kdy se objeví příznaky.

U homosexuálních mužů praktikujících anální sex se projevuje svěděním kolem konečníku, bolesti při vyprazdňování stolice.

Léčba, která trvá až 6 měsíců probíhá ambulantně a podávají se antibiotika.

Nutno dodat, že vědomé šíření této nemoci je trestné.

Syfilis

Syfilis je infekční onemocnění, které se projevuje třemi stádii. Každé má své charakteristické příznaky od malých vřidků na pohlavních orgánech až po deformaci obličeje. Tato nemoc je v pokročilém stádiu znatelná nejen na obličeji, ale na celém těle. Dochází i k psychickým poruchám a rozpadu osobnosti. Toto pokročilé stádium se u nás nevyskytuje, ale v Africe, kde nejsou prostředky k léčení, ano.

Přenáší se pouze pohlavním stykem, výjimečně z matky na dítě. Inkubační doba je asi 3 týdny. Léčí se hospitalizací v nemocnici.

3.5 Dílčí závěr

Ráda bych se touto knihou inspirovala a novými výzkumy, formou dotazníků, bych prozkoumala dnešní názory lidí, ale z nedostatku času to nelze uskutečnit, což mě velice mrzí, a doufám, že v budoucnu budu moci tento plán uskutečnit.

4. Právo a zákony

Mezníkem pro změnu vymezení pojmu homosexualita lze v České republice označit až začátek 90. let. 1. 7. 1990 bylo homosexuální chování zrovnoprávněno s heterosexuálním, a to Zákonem 175/1990 Sb., kde došlo ke sjednocení zákonem povolené nejnižší věkové hranice pro pohlavní heterosexuální i homosexuální styk na patnáct let. Od roku 1992 je homosexuální chování po trestněprávní stránce posuzováno úplně stejně jako chování heterosexuální.

4.1 Registrované partnerství

Snahy o prosazení institutu registrovaného partnerství v ČR se datují už od roku 1992.

Zákon ze dne 26. ledna 2006 o registrovaném partnerství o změně některých souvisejících zákonů byl vyhlášen ve Sbírce zákonů v částce 38 pod číslem 115/2006 Sb. dne 3. dubna 2006. Účinnosti nabývá od 1. července 2006.

Nechtěla jsem do mé práce opisovat celé a přesné znění tohoto zákona, už z důvodu jeho obsahu a také proto, že většina zákonů je velice podobná jako u heterosexuálních svazků. Proto jsem napsala pouze stručný obsah zákona o registrovaném partnerství.

Zákon upravuje vznik partnerství, podmínky vstupu do partnerství, neplatnost a neexistenci partnerství, povinnosti a práva partnerů, zánik partnerství, registraci partnerství a dále pak obsahuje novelizace osmnácti zákonů, ve kterých se provádějí další změny spojené se zřízením institutu registrovaného partnerství.

Partneři mají v partnerství stejné povinnosti a stejná práva. O záležitostech partnerského soužití rozhodují oba partneři společně, nedohodnou-li se v podstatných věcech, rozhodne na návrh některého z nich soud.

Partner je oprávněn zastupovat druhého partnera v jeho běžných záležitostech.

Vzájemná vyživovací povinnost mezi partnery po dobu trvání partnerského soužití je stanovena tak, že vyživovací povinnost mezi partnery předchází vyživovací povinnosti dětí, tedy v první řadě je partnerovi povinen poskytovat výživné druhý partner, a teprve pokud to partner z jakýchkoli důvodů nečiní, nastupuje vyživovací povinnost dětí, pokud připadá v úvahu.

Úpravy obsažené v zákonech novelizovaných zákonem o registrovaném partnerství:

Trestní zákon – Pro účely trestního zákona jsou partneři zařazeni do výčtu osob blízkých.

Zákon o rodině – Je provedena úprava neslučitelnosti mezi manželstvím a partnerstvím obdobně jako v případě manželství.

Občanský soudní řád – Doplnila se ustanovení týkající se zrušení, neplatnosti nebo neexistence registrovaného partnerství. Procesní otázky a postupy týkající se řízení o rozvodu manželství byla vztažena též na řízení o zrušení, neplatnosti nebo neexistenci partnerství. O zrušení, neplatnosti nebo neexistenci partnerství bude rozhodovat soud.

Občanský zákoník – Mezi osoby blízké byl doplněn partner. Po smrti fyzické osoby přísluší partnerovi právo uplatňovat právo na ochranu její osobnosti. Mezi osoby, které dědí v první skupině, byl doplněn partner. Byla doplněna úprava vztahů nájemnímu bytu v registrovaném partnerství. Mezi osoby, které se stávají nájemci po smrti jednoho z partnerů, byl doplněn druhý partner, pokud žil v den smrti ve společné domácnosti a nemá vlastní byt.

Zákoník práce – Stejně jako nemůže vzniknout pracovněprávní vztah mezi manžely, nemůže vzniknout ani mezi partnery. Za osamělé se nepovažují ti, kteří žijí s partnerem.

Zákon o prodloužení mateřské dovolené, o dávkách v mateřství a o přídavicích na děti z nemocenského pojištění – Za osamělou se pro účely poskytování peněžité pomoci v mateřství nepovažuje žena, která žije s partnerkou. Za osamělého se pro účely poskytování peněžité pomoci zaměstnanci nepovažuje zaměstnanec, který žije s partnerem.

Zákon o přestupcích – Mezi osoby blízké byl doplněn partner.

Zákon o životním minimu a zákon o státní sociální podpoře – Za společně posuzované osoby se považuje partner. Za osamělého rodiče se pro účely státní sociální podpory nepovažuje rodič, který žije s partnerem.

Zákon o soudních poplatcích – Upravují se soudní poplatky týkající se řízení o zrušení, neplatnosti nebo neexistenci registrovaného partnerství.

Zákon o správě daní a poplatků – Výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým. Osobou blízkou je i partner.

Zákon o občanských průkazech – Registrované partnerství se doplňuje mezi povinné údaje zapisované do občanského průkazu.

Zákon o evidenci obyvatel a rodných číslech – V informačním systému evidence obyvatel se budou vést údaje o datu a místě uzavření partnerství, rodné číslo partnera.

Zákon o matrikách, jménu a příjmení – Do knihy úmrtí se bude zapisovat jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě rodné příjmení, a rodné číslo žijícího partnera. Úmrtní list bude obsahovat jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě rodné příjmení, a rodné číslo žijícího partnera. Byla doplněna ustanovení související s uzavíráním registrovaného partnerství – předkládání dokladů o předchozím manželství nebo partnerství atd.

Dále bych pro přehled chtěla velice stručně upozornit a odkázat na zákony, které najdeme v zákonu o registrovaném partnerství:

-Dědictví v první dědické skupině – upraveno v zákoně o RP § 45, odst. 3-6

-Informace o zdravotním stavu partnerky / partnera – upraveno v zákoně o RP § 56,

-Možnost pokračovat v živnosti po úmrtí podnikatele – upraveno v zákoně o RP §57, odst. 1

-Možnost stát se odpovědným partnerem partnerky / partnera (podnikatele) – upraveno v zákoně o RP 57, odst. 1

-Možnost zvolit partnerce / partnerovi obhájce podle trestního řádu – upraveno v zákoně o RP § 42, odst. 1

-Napadnutí rozsudku ve prospěch obžalovaného podle trestního řádu – upraveno v zákoně o RP 42, odst. 5

-Odmítnutí místa uchazečem o zaměstnání z důvodu místa výkonu a povahy zaměstnání partnerky / partnera – upraveno v zákoně o RP § 58

- Partnerka / partner je osobou blízkou podle občanského zákoníku – upraveno v zákoně o RP § 45, odst. 2
- Partnerka / partner je osobou blízkou podle trestního zákona – upraveno v zákoně o RP § 41
- Partnerka / partner je osobou blízkou podle zákona o přestupcích – upraveno v zákoně o RP § 48
- Poskytnutí peněžité pomoci v mateřství osamělým matkám – upraveno v zákoně o RP § 47, odst. 2
- Právo na ochranu osobnosti partnerky / partnera po její / jeho smrti – upraveno v zákoně o RP § 42, odst. 2 a 3
- Právo odepřít výpověď podle zákona o správě daní a poplatků – upraveno v zákoně o RP § 51
- Přechod nájmu bytu po smrti partnerky / partnera – upraveno v zákoně o RP § 45, odst. 8
- Prokázání zániku dřívějšího svazku při uzavírání nového – upraveno v zákoně o RP § 43, odst. 1
- Vyživovací povinnost – použito v zákoně o RP analogicky (§ 10)
- Vyživovací povinnost po zrušení svazku – použito v zákoně o RP analogicky (§ 11)
- Zákaz pracovně- právního vztahu – upraveno v zákoně o RP § 46, odst. 1
- Zákaz uzavření dvojího svazku – upraveno v zákoně o RP § 43, odst. 2
- Náklady na řízení o zrušení svazku – upraveno v zákoně o RP § 44, odst. 6
- Nepřípustnost žaloby proti rozsudku o zrušení svazku – upraveno v zákoně o RP § 44, odst. 9
- Osamělé jsou ty osoby, které nežijí ve svazku - upraveno v zákoně o RP § 46, odst. 2
- Platnost svazku při zániku dřívějšího – upraveno v zákoně o RP § 43, odst. 3
- Poplatky při soudním řízení o svazku – upraveno v zákoně o RP § 50, odst. 1-3
- Stanovení partnerky / partnera jako společně posuzované osoby pro potřeby zákona o životním minimu – upraveno v zákoně o RP § 49, odst. 1-2
- Svěření dítěte do pěstounské péče – v zákoně o RP nepoužit zákaz, při svěření do výchovy přispívá na výchovu stát, pěstoun nemá plná rodičovská práva
- Svěření dítěte do výchovy – v zákoně o RP nepoužit zákaz, při svěření do výchovy nepřispívá na výchovu stát, vychovatel nemá plná rodičovská práva

- Trestní stíhání pouze se souhlasem poškozeného podle trestního řádu – upraveno v zákoně o RP § 42, odst. 4
- Uzavření občanského svazku – uzavření je možné pouze před některými matričními úřady, stanovenými vyhláškou MV ČR
- Zařazení partnerky / partnera mezi společně posuzované osoby pro účely zákona o státní sociální podpoře – upraveno v zákoně o RP § 44, odst. 3
- Zpětvzetí návrhu na zrušení svazku podle občanského soudního řádu – upraveno v zákoně o RP § 44, odst. 2³⁵

Tyto informace jsem čerpala z internetových stránek, které založili homosexuálové, kde lesbičky a gayové sledují a popisují postup k registrovanému partnerství. Od roku 2003 zde shromažďují veškeré články, které vyšly v novinách, časopisech i na internetu. Je zde prostor i pro diskuse, návrhy, poznámky, názory... Mohou se zde vyjádřit i heterosexuálové a musím dodat, že některé vzkazy byly dost nemilé a hrubé. Například tento vzkaz, napsán velkými písmeny a dokonce si dotyčný protiřečil. Cituji: „Nazdárek teplouši a lesbičky jste dost nechutní. Udělejte s tím něco!!!!!!!!!!!!!!Na to se nedá dívat!!!!!!!!!!!!!!Já věřím že to může být zábava ale to je vše!!!!!!!!!!!!!!Tak to nějak změňte je to odpornéééééééé!!!!!!!!!!Já vás neodsuzuji ale ostatní ano. Vám se to líbí????????????????????“ Myslím, že k tomu opravdu není co dodat.

Skutečnost, že legislativa přistupuje k homosexualitě jako k normě, neznamená, že na ni takto pohlíží heterosexuální společnost jako celek i její jednotliví členové.

Mýty, jejichž vznik lze datovat do období druhé poloviny dvacátého století, mají své místo i v současnosti. Přes dostupnost mnoha objektivních informací o homosexualitě vnímají mnozí lidé homosexualitu nadále jako nemoc či poruchu (Jak jsem se osobně setkala při vyplňování dotazníku. Viz příloha). Důležitou roli zde sehrávají sdělovací prostředky, které spoluvytvářejí a současně odrážejí společností tolerované normy chování. Sociální normy často diktují, že být heterosexuál je lepší nebo normálnější než homosexuál.

³⁵ www.komunity.cz

4.2 Homosexualita v zahraničí

- 1961: Illinois, Maďarsko, Československo
- 1967: Anglie a Wales
- 1968: Bulharsko, Německá demokratická republika
- 1969: Kanada, Spolková republika Německo
- 1971: Finsko, Rakousko
- 1972: Norsko, Jižní Austrálie
- 1973: Malta
- 1976: Australské hlavní území
- 1977: čtyři autonomie v Jugoslávii - Slovinsko, Vojvodina, Chorvatsko a Černá hora
- 1980: Skotsko, Viktorie (Austrálie)
- 1982: Severní Irsko
- 1983: Australské severní území, Guernsey
- 1984: Kuba, Nový jižní Wales
- 1986: Nový Zéland
- 1989: Západní Austrálie, Lichtenštejnsko
- 1990: Queensland, Jersey
- 1991: Ukrajina, Hongkong
- 1992: Lotyšsko, Estonsko, Gibraltar, ostrov Man
- 1993: Ruská federace, Litva, Irsko, Kazachstán
- 1994: Srbsko, Bermudy
- 1995: Albánie, Kypr, Moldávie

Homosexuální styky dodnes nebyly povoleny v Tasmánii a v necelé půlce USA. Nadále existuje zákaz propagace homosexuality ve Finsku a v Lichtenštejnsku.

V roce 1994 vyzval Evropský parlament EU na základě doporučení Výboru pro občanské svobody a vnitřní záležitosti členské státy k tomu, aby uskutečnily legislativní opatření na ochranu homosexuálního soužití. Jako trestnou ustanovily také diskriminaci homosexuálních jedinců v jakýchkoli oblastech společenského

života tyto státy: Norsko - 1993, Francie - 1985, Dánsko - 1989, Švédsko - 1994, Irsko -1989 a Nizozemí-1992.³⁶

Dokonce v některých zemích je homosexuální chování zakázáno pod trestem smrti: Írán, Afganistán, Pákistán, Saudská Arábie, Mauritanie, Nigérie a Súdán.

Pod trestem odnětí svobody nebo peněžitým trestem je homosexuální chování zakázáno ve většině států Afriky.

Naopak ve Španělsku, Nizozemí, Velké Británii a asi v polovině států Kanady je uzákoněno manželství pro LG páry včetně adopce dětí.

4.3 Můj osobní názor

Jsem ráda, že jsem měla možnost nahlédnout do života homosexuálně zaměřených lidí. Během vypracování této práce jsem svůj názor na tuto minoritu nezměnila, ačkoliv jsou tu drobné niance, nad kterými jsem se musela hlouběji zamyslet a svůj názor nepatrně upravit, nikoliv však radikálně změnit.

Můj osobní vývoj názoru se lišil. Ve věku, kdy jsem chodila na střední školu, jsem homosexualitu odsuzovala, ale postupem času jsem poznala několik homosexuálů a tím jsem změnila názor. Dříve jsem je vnímala, jako jedince, kteří jsou „jiní“. Dnes homosexualitu považuji za „běžnou“, nikoliv však zcela přirozenou. Přirozenou z hlediska rodiny, kterou má tvořit muž a žena, a to hlavně ve výchově dětí. Myslím si, že pro zdravý vývoj dítěte je důležitý jak ženský, tak mužský vzor. Tento problém se však netýká pouze párů stejného pohlaví, kde chybí buď ženský, nebo mužský atribut, ale i velkého procenta rozvodovosti heterosexuálních párů.

Já osobně souhlasím s registrovaným partnerstvím, protože si myslím, že tito lidé se milují stejně vroucně jako heterosexuálové. S adopcí dětí tak docela nesouhlasím. Mám jisté obavy, že by je tento vzor rodiny mohl poznamenat. Do jaké míry a jakým způsobem by se dalo zjistit až po praktické zkušenosti.

³⁶ www.004.cz, publikováno 15. 7. 2005

4.4 Dílčí závěr

Je překvapivé, že Československo bylo mezi prvními zeměmi, které zrušily trestnost za homosexuální styk. Byly mnohem vyspělejší země než tehdejší Československo, a přesto trestnost za homosexuální styk zrušili až o 30 let později.

Registrované partnerství je institut, důležitý pro soužití dvojic stejného pohlaví. Zákon upravuje uzavírání partnerství, podmínky pro jeho zrušení nebo zánik, vzájemné majetkové vztahy partnerů, jejich práva a povinnosti vůči sobě navzájem, vůči institucím a vůči státu. Zákon o registrovaném partnerství dává párům stejného pohlaví právní jistotu v právním řádu České republiky.

Závěr

Dnes, na úplném začátku třetího tisíciletí, bych nemluvila o homosexualitě jako o problému, i když, jak jsem se setkala s názory a postoji jiných lidí, je homosexualita stále tak trochu opovrhovaná. Myslím si, že je to způsobeno minulým režimem před rokem 1989, který tu tak vehementně vládl. Důkazem tohoto názoru bylo vyhodnocování výsledků mého malého průzkumu ve formě dotazníku. Mladí lidé se k homosexualitě stavěli mnohem tolerantněji než lidé starší, kteří jsou ovlivněni „výchovou našich soudruhů a soudružek“. Homosexualitu považují za něco, s čím společnost normálně počítá a čemu není nutné se nějak bránit. O homosexualitě se na veřejnosti mluví, téměř jako by to bylo „normální“, ale stejně, lidé, kterých se homosexualita netýká a netýká se ani jejich nejbližších, ji stále nedovedou přijmout za něco přirozeného.

Jak vyplývá z odpovědí dotazníku, většina dotazovaných souhlasí s registrovaným partnerstvím, ale s adopcí dětí nikoli. Co se týče GAY CLUBU většina tvrdí, že jim kluby nevadí, ale o něco více dotazovaným vadí jejich projevy lásky na veřejnosti.

Poslední otázky spíše směřovali k informovanosti veřejnosti o této problematice. Překvapilo mě, že jedna třetina dotazovaných si myslí, že homosexualita je vlastně civilizační choroba. Tento názor je jistě ovlivněn malou informovaností, nezájmem okolí a nemalou částí se podílejí i různé filmy či písně, ve kterých je homosexualita zesměšňována.

Chtěla bych touto cestou poděkovat všem odborným pracovníkům, kteří poskytují konzultace a pomoc homosexuálům při jejich začlenění se do společnosti a vůbec veškeré pomoci, kterou potřebují. Ať se týká jejich problému s rodiči, partnery, obtíže provádějící coming out, nebo trpící např. AIDS. Na internetu jsem našla kontakt na Gay linku pomoci, která byla doporučována. Na tuto linku se mohou obrátit, ne jen homosexuálové samotní, ale i jejich blízcí, jako například rodiče. Tel.: 02/2205104040.

Internetová stránka www.kluci.cz nabízí společenské akce, informace, úvahy i názory široké veřejnosti.

Resumé

Měla bych pár větami shrnout, o čem jsem ve své práci psala. Psala jsem o homosexuálně zaměřených lidí v naší společnosti. Je to problém, který se postupem času nestává problémem a společnost začíná homosexuálně orientované osoby přijímat. Někdo méně, někdo více.

Ve své práci jsem se zaměřila na výchovu jak ve standartní rodině, tak v rodině dvou homosexuálů. Nemalou část jsem věnovala pohlavním chorobám, protože pohlavní nemoc je to nejhorší, co člověka jako homosexuála, ale i heterosexuála může potkat. Navíc je to velice osobní téma o kterém je každý ochotně mluvit do té doby, než se ho samotného týká.

Také jsem se zmínila o právech homosexuálů, které prošly velkými změnami. Každý se snaží prosadit to, o čem si myslí, že je nejsprávnější. Někdo souhlasí s uzákoněním registrovaného partnerství, jiný si myslí, že je to proti přirozenosti. Nemluvě o lidech nábožensky založených.

Anotace

Práce poukazuje na problematiku homosexuálně zaměřených osob. Znáznorňuje výchovné aspekty, coming out, partnerské soužití, registrované partnerství, promiskuitu a s ni spojené pohlavní choroby.

Klíčová slova

Homosexualita – lesbička – gay - partnerství – pohlavní nemoc – coming out – společnost – rodina – bisexualita – promiskuita.

Annotation

The aim of this work is to analyze relevant questions considering homosexuality. The work is illustrative of pedagogical aspects, coming out, common life of partners, registered partnership, promiscuity and connected venereal diseases.

Keywords

homosexuality - lesbian - gay - partnership - venereal disease - coming out - society - family - bisexuality – promiscuity

Prameny a literatura

Předpisy, zákony

1. *Bible, Nový zákon*, vyd. Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 1998, 871s.
2. ÚZ Rodinné právo,

Knihy

3. Brzek, A., et al. *Třetí pohlaví*, 1. vyd. Praha: SCIENTIA MEDICA, 1992, 124 s.
4. Denzler, G. *Zakázaná slast*, 1.vyd. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 1999, 248 s.
5. Freund, K., *Homosexualita u muže*, 1. vyd. Praha: Státní zdravotnické nakladatelství, 1962, 274 s.
6. Janošová, P., *Homosexualita v názorech současné společnosti*, 1. vyd. Praha: Karolinum, 2000, 218 s.
7. Rozsypalová, M. et al. *Psychologie a pedagogika*, 1 vyd. Praha: Informatorium, 2003, 186 s.
8. Stehlíková, D et al. *Homosexualita, společnosti a AIDS v ČR*, 1. vyd, Praha: Sdružení organizací homosexuálních občanů (SOHL) v České republice, 1995, 140 s.
9. Smith, F. LaGard, *Hnutí homosexuálů: Boj za lidská práva, nebo propaganda?*, 1. vyd. Praha: s. n., 2004, 181 s.

Časopisy

10. Magazín Právo, 2000

Internetové stránky

11. www.partnerství.cz
12. www.kluci.cz
13. www.004.cz
14. www.vira.kluci.cz
15. www.elabs.com.cz
16. www.komunity.cz

Přílohy

Příloha č. 1.

9. Myslíte si, že homosexualita je novodobý problém, nebo že se objevovala již v dávné historii?

NE: 6 dotazovaných

ANO: 38 dotazovaných

10. Myslíte si, že i mezi zvířaty se objevuje homosexuální zaměření?

NE: 2 dotazovaní

ANO: 40 dotazovaných